

УВОД (уопште о стечајном дужнику)

Стечајни дужник је странка у поступку. У општем смислу, сама ријеч „дужник“ означава једно лице или посебно организовану групу лица која је у смислу дуга или плаћања, обавезна другом лицу, односно другој групи лица. Круг дужника, односно субјеката против којих се може покренути стечајни поступак, одређује свака земља својим законодавством.

У скоро свим стечајним правима улога дужника је обрађена на тај начин да се прецизно дефинише против кога се може покренути стечајни поступак, односно ко може бити стечајни дужник.

Стечајни поступак битно утиче на саму позицију стечајног дужника. Наиме, до ограничења пословне способности дужника може доћи већ у претходном поступку када се дужнику забрањује да располаже са својом имовином и да самостално врши друге послове те му се поставља и привремени стечајни управник. Међутим, стечајни дужник би у цјелини задржао своју страначку способност, али када је у питању његова процесна способност имао би је само у границама своје пословне способности.

Послије отварања стечајног поступка положај дужника се мијења тако да му се ограничава правна способност, што значи да њу ипак задржава, али му се одузима пословна способност па самим тим и процесна пословна способност.

По ЗСП, стечајни поступак се може покренути и против правних и против физичких лица, као дужника Закон дужника – физичко лице назива дужник појединац и дефинише против којих се категорија, дужника појединаца, може покренути стечајни поступак.

Те категорије су лица која неограничено одговарају својом имовином за обавезе пословног субјекта против којег се покреће стечајни поступак, а у њу спадају:

- а) предузетник,
- б) оснивач ортачког друштва и
- в) комплементар у командитном друштву.

Осим тога, стечајни поступак се може спровести над имовином правних лица јавног права изузев над имовином Републике Српске, општина и јавних фондова, односно субјеката који се у цјелости или дјелимично финансирају из буџета.